

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobkyně: Bc. M. F., narozená X, trvale bytem P., t.č. bytem A.,

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí, IČ 00551023, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2 (dále jen MPSV),

v řízení o žalobě ze dne 29.12.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.11.2020 č.j. MPSV-2020/215819-914 o dávku státní sociální podpory rodičovský příspěvek,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Soud upozorňuje, že řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), a pro návrh na přezkoumání rozhodnutí je stanoven termín žaloba, účastníci jsou označováni žalobce/žalobkyně a žalovaný. Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci stav ke dni 3.11.2020, a je povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Ve věcech státní sociální podpory rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

2. **Včasnou žalobou** ze dne **29.12.2020** se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 3.11.2020 č. j. MPSV-2020/215819-914, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Plzni (dále jen **úřad práce** či **ÚP**), č. j. 95274/20/PS ze dne 21.09.2020, o nepřiznání dávky státní sociální podpory rodičovský příspěvek ode dne 1.4.2020 (dále též **prvoinstanční rozhodnutí** či **rozhodnutí ÚP**).
3. **V žalobě** žalobkyně vyjádřila nesouhlas s napadeným rozhodnutím, protože dle ní je v rozporu s právními předpisy a nesprávné s odkazem na znění § 30 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen **zákon**). Dále uvedla, že dle § 3 odst. 1 písm. a) zákona platí, že dávky státní sociální podpory, tj. i rodičovský příspěvek, náleží fyzické osobě, jestliže osoba a osoby společně s ní posuzované jsou na území České republiky hlášeny k trvalému pobytu, jde-li o státní občany České republiky. Tyto podmínky ona i její dcera, X X, splňují. Uvedla také, že se ni nevztahují čl. 10 a 11 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 o koordinaci systému sociálního zabezpečení (dále jen **koordinační nařízení**), neboť dle rozhodnutí X úřadu X X ze dne 12.5.2020 jí v X nevznikl nárok na peněžitý příspěvek v mateřství resp. rodičovství (tzv. barseldagpenge). V rozhodnutí MPSV se podává, že pro vznik nároku na výplatu rodinných dávek z českého systému u osob, na které se vztahují koordinační předpisy, je nutné, aby oprávněná osoba nebo rodinný příslušník v České republice (dále jen **ČR**) byla zaměstnána, nebo pobírala důchod anebo měla bydliště (str. 3 rozhodnutí MPSV). Tento výklad je však v přímém rozporu se zněním § 3 odst. 1 písm. a) zákona, který vznik nároku odvozuje od trvalého pobytu státního občana ČR v ČR. Přitom argument, že kritéria uvedená v rozhodnutí MPSV (zaměstnání, pobírání dávek, bydliště), jsou převzata z koordinačního nařízení, které je ze své povahy přímo aplikovatelné a má aplikační přednost před zákonem, neobstojí, neboť koordinační nařízení nezakládá nárok na výplatu dávek; nárok vzniká na základě splnění zákonných podmínek kompetentního členského státu. Koordinační nařízení toliko definuje pravidla přednosti v případě souběhu v situaci, kdy existuje více kompetentních států k poskytování rodinných dávek. V tomto kontextu je pak také odůvodnění rozhodnutí MPSV vnitřně nekonzistentní a zmatečné, když přebírá kritéria v něm obsažená (str. 4 rozhodnutí MPSV), avšak zároveň konstatuje, že v jejím případě neexistuje více kompetentních států pro vyplacení dávky, neboť ČR pro vyplacení rodičovského příspěvku vůbec kompetentní není (taktéž str. 4 rozhodnutí MPSV). Zcela absurdně je pak v rozhodnutí MPSV dovozováno, že na žalobkyni se proto vztahuje čl. 11 koordinačního nařízení, neboť jediný kompetentní stát pro vyplacení dávky je X (str. 4 rozhodnutí MPSV), přičemž tento výklad jde zcela zjevně proti jeho smyslu, když čl. 11 koordinačního nařízení stanoví, že osoby, na které se vztahuje toto nařízení,

podléhají právním předpisům pouze jediného členského státu a tyto právní předpisy se určí v souladu s touto hlavou (Hlava II (Určení použitelných předpisů)). Žalobkyně vyjádřila, že splňuje zákonem stanovené podmínky pro výplatu rodičovského příspěvku, neboť je občankou ČR, má v ČR trvalý pobyt a celodenně osobně pečuje o svou dceru X, nar. dne X, jež je nejmladším dítětem v rodině. Otázky, zda je žalobkyně v ČR zaměstnána, pobírá zde důchod či má zde faktické bydliště, nemají význam pro vznik nároku na rodičovský příspěvek; uplatnily by se teprve, kdyby jí nárok vznikl i v jiném členském státě EU (Evropská unie) a bylo by na místě aplikovat koordinační nařízení. Závěrem poukázala na to, že faktickým důsledkem nesprávného rozhodnutí MPSV je, že jí nyní není vyplácena žádná dávka; tento stav je však zřejmou překážkou pro výkon práva na volný pohyb pracovníků v rámci EU dle čl. 45 Smlouvy o fungování EU a práva jejich rodinných příslušníků na pobyt v zemi, v níž pracovník vykonává své zaměstnání. Požadovala proto zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 3.11.2020 a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a také náklady řízení bez specifikace.

4. **Napadeným rozhodnutím ze dne 3.11.2020 č. j. MPSV-2020/215819-914**, jehož kopie byla připojena k žalobě, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ÚP č. j. 95274/20/PS ze dne 21.09.2020, o nepřiznání dávky státní sociální podpory rodičovský příspěvek ode dne 01.04.2020 a uvedené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 3.11.2020 žalovaný popsal průběh řízení, kdy žalobkyně podala dne 01.07.2020 žádost o rodičovský příspěvek na dítě X X, narozena X, s nárokem na dávku ode dne 01.04.2020. Součástí spisu jsou tiskopisy „Doplňující údaje o společně posuzovaných osobách pro účely vyplácení dávek v rámci EU“, „Dotazník pro určení státu bydliště pro účely aplikace koordinačních nařízení EU“, sdělení X úřadu ze dne 12.5.2020 o nemožnosti získat mateřskou dávku a potvrzení o mzdách X X, tj. manžela žalobkyně, za rok 2019 a část roku 2020. V dotazníku pro určení státu bydliště pro účely aplikace koordinačních nařízení EU žalobkyně dne 24.8.2020 prohlásila, že se od 1.7.2019 zdržuje ve státě X na adrese X, společně s manželem X X a dětmi a jsou zdravotně pojištěni v X. Žalobkyně nevykonává žádnou výdělečnou činnost, nepobírá dávky v nezaměstnanosti, v X od 1.4.2020 pobírá přídavek na dítě a za stát bydliště v současné době považuje X. V doplňujících údajích o společně posuzovaných osobách je potvrzena manželova výdělečná činnost v X.

Dále bylo mimo jiné uvedeno, že systém státní sociální podpory je upraven zákonem č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen **zákon**). Podle ust. § 1 odst. 3 zákona č. 117/1995 Sb., se tento zákon se použije na právní vztahy, které nejsou upraveny přímo použitelným předpisem Evropské unie v oblasti státních sociálních dávek. Na úseku rodinných dávek, tj. i rodičovského příspěvku, se postupuje podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, (dále též **základní** či **koordinační nařízení**) a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále též **prováděcí nařízení**). Také byl citován obsah příslušných článků nařízení.

Podle čl. 11 bodu 1. základního nařízení, osoby, na které se vztahuje základní nařízení, podléhají právním předpisům pouze jediného členského státu, které je modifikováno do podoby primární a sekundární kompetence k výplatě rodinných dávek. Pravidla přednosti

v případě souběhu jsou obsažena v článku 68 základního nařízení a v článku 58 prováděcího nařízení a použijí se v situaci, kdy existuje více kompetentních států k poskytování rodinných dávek.

Podle čl. 68 bodu 1. písm. a) základního nařízení u dávek poskytovaných více než jedním členským státem z různých důvodů platí toto pořadí přednosti: na prvním místě jsou nároky přiznané z důvodu zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti, na druhém místě jsou nároky přiznané z důvodu pobírání důchodu, a nakonec nároky přiznané z důvodu místa bydliště.

Pro vznik nároku na výplatu rodinných dávek z českého systému u osob, na které se vztahují koordinační předpisy, je nutné, aby oprávněná osoba nebo rodinný příslušník v ČR byla zaměstnána (zaměstnanec nebo osoba samostatně výdělečně činná) nebo pobírala důchod anebo měla bydliště. Podle čl. 1 písm. j) základního nařízení se bydlištěm rozumí obvyklé bydliště. Základním kritériem pro určení bydliště je střed zájmu, který se posuzuje na základě celkového posouzení veškerých dostupných a významných informací (čl. 11 prováděcího nařízení). Jedná se o délku a nepřetržitost přítomnosti na území dotčeného členského státu, osobní situace dané osoby včetně povahy a konkrétních znaků všech vykonávaných činností, zejména místa, kde se činnost obvykle vykonává, stability činnosti a doby platnosti každé pracovní smlouvy, rodinné situace dané osoby a jejích rodinných vazeb, vykonávání jakýchkoli nevýdělečných činností, situace týkající se bydlení dané osoby, zejména nakolik je toto bydlení trvalé, školní docházka/studium, poskytování zdravotní péče, daňová rezidentura.

Žalovaný dále uvedl, že na základě celkového posouzení dostupných a významných informací (dlouhodobý pobyt rodiny na území jiného členského státu, vlastnictví nemovitosti v X, výdělečná činnost a poskytování zdravotní péče i docházka dcery do školního zařízení v X) a prohlášení žalobkyně v dotazníku pro určení státu bydliště, nemá rodina na území ČR bydliště ve smyslu střediska zájmů rodiny. Podle čl. 68 bodu 2. základního nařízení se v případě kolidujících právních předpisů poskytuje vyrovnávací doplatek. Rodinné dávky se přiznávají podle legislativy primárně kompetentního státu, nároky v druhém členském státě se pozastavují až do částky stanovené prvními právními předpisy a v nezbytných případech se poskytuje vyrovnávací doplatek ve výši, která tuto částku přesahuje. V X je za stanovených zákonných podmínek rodičům poskytována dávka v mateřství - Barselsdagpenge. Z doloženého potvrzení (X úřadu) ze dne 12.5.2020 vyplývá, že byla přezkoumána žádost o mateřskou dávku za období od 25.2.2020 do 12.1.2021 a žalobkyni nevznikl na mateřskou dávku nárok, neboť nesplňuje zákonné podmínky. Rovněž žalovaný jako odvolací orgán poznamenal, že ČR není příslušným státem k poskytování vyrovnávacího doplatku, tj. dorovnání dávky, je-li poskytnutá rodinná dávka z jiného členského státu nižší, případně na ni nevznikl nárok, neboť rodina nemá na území ČR bydliště.

K námitce žalobkyně žalovaný sdělil, že z důvodu aplikace jednotných kritérií pro určení bydliště ve všech členských státech EU se automaticky nepovažuje hlášení k trvalému pobytu v ČR za důkaz bydliště v ČR. Hlášení k trvalému pobytu je jen evidenční kategorií a koordinační předpisy s ní nepracují, proto je nutno rozlišovat mezi bydlištěm a trvalým pobytem. Koordinační nařízení jsou přímo závazná a bezprostředně příslušnými orgány odpovědnými za provádění sociální oblasti přímo aplikovatelná, proto mají přednost před

ustanoveními národních právních předpisů. Z provedené rekapitulace vyplývá, že z důvodu zaměstnání manžela žalobkyně a bydliště rodiny v X se na výplatu rodinné dávky vztahují právní předpisy jediného členského státu, tj. X (čl. 11 základního nařízení). Pokud je příslušný jediný členský stát, neurčuje se pořadí přednosti a kompetentní k řešení nároků žalobkyně v oblasti rodinných dávek je pouze X, proto bylo konstatováno žalovaným, že úřad práce rozhodl v souladu s platnými právními předpisy o nepřiznání rodičovského příspěvku ode dne 1.4.2020.

Závěrem žalovaný uvedl, že přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy i správnost rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání a dospěl k závěru, že rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu s právními předpisy, proto odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

5. **Žalovaný** ve svém vyjádření k žalobě dne 5.2.2021 a v opravném vyjádření ze dne 12.2.2021 popsal průběh řízení po podání žádosti žalobkyně dne 1.7.2020 o rodičovský příspěvek na dítě X, narozenou X, s nárokem na dávku ode dne 1.4.2020 a souhlasil s tím, aby bylo rozhodnuto o věci samé bez nařízení jednání. Dále uvedl skutečnosti zcela shodné jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 3.11.2020 (viz shora). K žalobní námitce žalovaný uvedl, že od 1.5.2004, kdy se ČR stala členem EU, je sociální oblast, a tedy i státní sociální podpora, regulována právními předpisy Evropských společenství. Příslušná nařízení jsou přímo závazná, a příslušnými orgány odpovědnými za provádění sociální oblasti, přímo aplikovatelná, proto mají přednost před ustanoveními národních právních předpisů. Podle závěrů Soudního dvora EU nařízení č. 883/2004, zejména jeho článek 11, musí být vykládáno v tom smyslu, že brání tomu, aby byl členský stát považován za stát příslušný k poskytování rodinné dávky určité osobě již z pouhého důvodu, že je tato osoba na území tohoto členského státu hlášena k trvalému pobytu, když ani ona ani její rodinní příslušníci v uvedeném členském státě nepracují ani v něm nemají obvyklé bydliště.
6. **Ze zasláního správního spisu** vedeného v této věci soud zjistil, že skutečnosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného i v jeho vyjádření (bod 5 shora) zcela odpovídají obsahu spisu. Napadené rozhodnutí ze dne 3.11.2020 bylo žalobkyni doručeno datovou schránkou dne 10.11.2020 a téhož dne nabylo právní moci.
7. **V podání ze dne 1.3.2021** žalobkyně sdělila, že souhlasí, aby soud ve věci samé proběhl bez jednání. Následně dne **10.3.2021 v replice** doručené soudu dne 16.3.2021 uvedla, že dle čl. 33 Listiny základních práv EU má každý právo na placenou mateřskou a rodičovskou dovolenou. Dále uvedla, že následovala svého manžela do jiné členské země EU, aby tam on v souladu se základní zásadou evropského práva, zásadou volného pohybu pracovníků v EU, vykonával výdělečnou činnost. Pokud by tento krok ve svém důsledku znamenal překážku pro uplatnění jejího resp. jejich práva na rodinnou dávku jen proto, že v zemi jejich momentálního pobytu se dávka analogická k rodičovskému příspěvku přiznává výlučně na základě předchozí výdělečné činnosti matky, zatímco v zemi, již jsou matka i dítě občany a kde jsou matka i dítě přihlášeny k trvalému pobytu, se argumentuje jejich faktickým bydlištěm, naráží tato situace zřejmě na samotné základy fungování EU. Dle ní tento závěr je zcela nepřijatelný, proto setrvala na svém původním žalobním návrhu.
8. **Poté žalovaný v podání ze dne 25.3.2021** setrval na svém návrhu na zamítnutí žaloby s tím, že dávka státní sociální podpory rodičovský příspěvek je rodinnou dávkou podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, které je obecně pramenem práva EU, u

kterého se presumuje přímý účinek (čl. 288 Smlouvy o fungování Evropské unie) a je přímo aplikovatelné správními orgány členského státu i vnitrostátními soudy. Český správní orgán

je stejně jako soud povinen vyložit příslušné právní předpisy primárně v souladu s právem EU a není-li zbylí, i přistoupit k přímé aplikaci unijního ustanovení za neaplikace českého právního předpisu. Podle výkladu práva EU provedeném Soudním dvorem Evropské unie musí být článek 11 uvedeného nařízení vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby byl členský stát považován za stát příslušný k poskytování rodinné dávky určité osobě již z pouhého důvodu, že je tato osoba na území tohoto členského státu hlášena k trvalému pobytu, když ani ona ani její rodinní příslušníci v uvedeném členském státě nepracují ani v něm nemají obvyklé bydliště (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) č. j. 6 Ads 1/2012 - 129 ze dne 26. 11. 2014).

9. Dle § 30 odst. 1 zákona ve znění účinném od 1.1.2020 rodič, který po celý kalendářní měsíc osobně celodenně a řádně pečuje o dítě, které je nejmladší v rodině, má nárok na rodičovský příspěvek nejdéle do 4 let věku tohoto dítěte, a to nejdéle do doby, kdy byla na rodičovském příspěvku vyplacena z důvodu péče o totéž nejmladší dítě v rodině celková částka 300 000 Kč, není-li dále stanoveno jinak. V případě, že nejmladším dítětem v rodině jsou 2 či více dětí narozených současně (dále jen "vícerčata"), má tento rodič nárok na 1,5násobek částky 300 000 Kč.
10. Podle § 30 odst. 2 zákona pro stanovení nároku a výše rodičovského příspěvku je rozhodující výše denního vyměřovacího základu pro stanovení peněžité pomoci v mateřství nebo nemocenského v souvislosti s porodem nebo převzetím dítěte podle zákona o nemocenském pojištění (dále jen "denní vyměřovací základ").
11. Dle § 30b odst. 1 písm. b) zákona podmínka osobní celodenní a řádné péče pro nárok na rodičovský příspěvek po celý kalendářní měsíc podle § 30 odst. 1 se považuje za splněnou i v kalendářním měsíci, v němž rodič měl po část měsíce z dávek nemocenského pojištění nárok na peněžitou pomoc v mateřství nebo nemocenské poskytované v souvislosti s porodem.
12. Podle § 31 odst. 1 zákona rodinou se pro účely rodičovského příspěvku rozumí rodina podle § 7 odst. 1 až 4 a odst. 6 až 11. Pro nárok na rodičovský příspěvek musí podmínka trvalého pobytu a bydliště na území České republiky být splněna jen u oprávněné osoby a u dítěte zakládajícího nárok na rodičovský příspěvek.
13. Dle § 3 odst. 1 písm. a) téhož zákona dávky státní sociální podpory náleží při splnění dále stanovených podmínek pouze fyzické osobě (dále jen "osoba"), jestliže osoba a osoby společně s ní posuzované jsou na území České republiky hlášeny k trvalému pobytu podle zvláštního právního předpisu, jde-li o státní občany České republiky.
14. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného z důvodů v ní uvedených. Soud však na základě všech zjištěných skutečností v této věci dospěl k závěru, že žaloba proti napadenému rozhodnutí žalovaného ze dne 3.11.2020 není důvodná. Žalobkyně totiž dle názoru soudu neprokázala, že by žalovaný postupoval v rozporu se zákonem ohledně rozhodnutí o zamítnutí její žádosti o rodičovský příspěvek, přičemž neznamená, pokud není rozhodnutí žalovaného podle představ žalobkyně, že je takové rozhodnutí nesprávné nebo v rozporu se zákonem.

15. Státní sociální podpora je koncipována tak, aby na jednotlivé dávky dosáhly všechny osoby v případě splnění zákonných podmínek, přičemž každá taková dávka je upravena zákonem a lze ji přiznat pouze při splnění všech zákonných podmínek, které ale nejsou jednotné.
16. Na základě shora uvedeného je soud přesvědčen, že žalovaný nepochybil, když zamítl odvolání žalobkyně a dostatečně srozumitelným způsobem se s jejím odvoláním vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 3.11.2020, ač žalobkyně je opačného názoru. V této věci se soud plně ztotožnil s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí i vyjádřeními žalovaného, jelikož plně odpovídají předmětné zákonné úpravě i výše uvedeným nařízením. Rovněž soud přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí i předcházející řízení, přičemž nezjistil žádné skutečnosti, které by mohly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, jelikož rozhodnutí je srozumitelné a tedy i přezkoumatelné příslušným soudem; v rozhodnutí jsou také citována znění příslušných článků výše uvedených nařízení, na něž zdejší soud odkazuje. Námitka žalobkyně, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s právními předpisy a nesprávné, je tudíž nedůvodná.
17. Stejně tak není oprávněné přesvědčení žalobkyně, že společně s dcerou Josefínou splňují zákonné podmínky pro přiznání dávky státní sociální podpory rodičovského příspěvku, jelikož ze zákona č. 117/1995 Sb. nelze tzv. vybírat toliko znění paragrafů, které se dotýčné osobě v její věci hodí. Je totiž nezbytné pro nárok na požadovanou dávku splnit všechny zákonné podmínky současně, což v této věci nebylo ze strany žalobkyně splněno. Žalobkyně se mylí, že otázky, zde je v ČR zaměstnána, pobírá zde důchod či má zde faktické bydliště, nemají význam pro vznik nároku na rodičovský příspěvek – tyto skutečnosti mají zásadní význam (viz citovaná ustanovení zákona).
18. Soud proto poukazuje na obsah ustanovení § 30 odst. 1 a 2, § 30b odst. 1 písm. b) i § 31 odst. 1 zákona výše citovaná, když pro splnění zákonných podmínek pro nárok na výplatu rodičovského příspěvku dle zákona č. 117/1995 Sb. platného v ČR je nutno splnit v nich obsažené podmínky, což mimo jiné vyplývá i ze znění § 3 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Zejména je nutno zohlednit znění § 31 odst. 1 zákona, kdy podmínkou pro nárok na žalobkyni požadovanou dávku je nejen podmínka trvalého pobytu a bydliště na území ČR, toto však žalobkyně nesplňuje, jelikož bez ohledu na hlášený trvalý pobyt v ČR, což je toliko administrativní údaj, jejím bydlištěm je již od 1.7.2019 X. Z dotazníku pro určení státu bydliště pro účely aplikace koordinačních nařízení EU vyplněného žalobkyní dne 24.8.2020 vyplývá, že se od 1.7.2019 zdržuje ve státě X na adrese X, společně s manželem X a dětmi a jsou zdravotně pojištěni v X, žalobkyně nevykonává žádnou výdělečnou činnost, nepobírá dávky v nezaměstnanosti, v X od 1.4.2020 pobírá přídavek na dítě a za stát bydliště v současné době považuje X; v doplňujících údajích o společně posuzovaných osobách je potvrzena manželova výdělečná činnost tamtéž. Z těchto důvodů se na výplatu rodinné dávky vztahují právní předpisy jediného členského státu, tj. X, jak je zřejmé z čl. 11 základního nařízení.
19. Rovněž NSS ve svém rozsudku č. j. 6 Ads 1/2012 - 129 ze dne 26.11.2014 vyjádřil s odkazem na odpověď Soudního dvora Evropské unie na předběžnou otázku jím položenou, že nařízení č. 883/2004 zejména jeho článek 11, „*musí být vykládáno v tom smyslu, že brání tomu, aby byl členský stát považován za stát příslušný k poskytování rodinné dávky určité osobě již z pouhého důvodu, že je tato osoba na území tohoto členského státu hlášena k trvalému pobytu, když ani ona ani její rodinní příslušníci v uvedeném členském státě*

nepracují ani v něm nemají obvyklé bydliště“. Výkladové pravidlo k tomuto pojmu poskytuje prováděcí nařízení, pokládající za bydliště střed zájmu dotyčné osoby a uvádějící řadu kritérií vypracovaných původně unijní judikaturou, jež jsou zde kodifikována, jako např. délku a nepřetržitost přítomnosti na území státu, povahu vykonávaných činností, rodinnou situaci a vazby, trvalost bydlení či daňové rezidentství (čl. 11, Prvky pro určení bydliště).

20. Žalovaný tedy postupoval v souladu s platnou právní úpravou platnou v ČR i nařízeními EU výše uvedenými, stejně tak i judikaturou NSS, když žádost žalobkyně o rodičovský příspěvek zamítl, jelikož nesplňuje podmínky pro jeho přiznání s ohledem na její současné bydliště i její rodiny v X. Za zjištěné situace je státem oprávněným k rozhodnutí o této rodinné dávce X v souladu s výše citovaným koordinačním a prováděcím nařízením. Rozhodnutí X orgánu je vázáno na tamní právní úpravu a požadovaná dávka je přiznána také pouze tehdy, jsou-li splněny zákonné podmínky (ostatně jako ve všech státech EU), jinak dávka přiznána není. Koordinační nařízení EU dbá na to, aby sociální zabezpečení osob migrujících v rámci EU nebylo zneužíváno v tom směru, že by taková osoba uplatňovala nárok na dávku v tom státě, jehož právní úprava by pro ni byla příznivější, ale naopak o ni žádala ve státě, který je státem oprávněným k rozhodnutí o předmětné rodinné dávce.
21. S ohledem na výše zjištěné skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (**výrok I. rozsudku**), neboť žádnou z žalobních námitek neshledal důvodnou, jak uvedeno shora.
22. Žalobkyně ve věci neměla úspěch a správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a nepřípustnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.

Plzeň 28. července 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně